

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha - západ rozhodl samosoudcem Mgr. Jiřím Pacovským ve věci

žalobce: **Dr. Karel Červený**, narozený 22. 4. 1964
bytem Dominínská 624/32, 154 00 Praha 5 - Slivenec
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Šťovíčkem, Ph.D.,
sídlem Malostranské náměstí 5/28, 118 00 Praha 1 - Malá Strana

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov,
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Páskem, Ph.D.,
sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1,

o nahrazení projevu vůle žalované,

takto:

- I. Řízení se v části, ve které se žalobce domáhá nahrazení projevu vůle žalované k převodu pozemku parc. č. 1326/1 v k. ú. Černá v Pošumaví zastavuje.
- II. Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s oprávněnou osobou žalobcem, tuto smlouvu o převodu pozemků podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku:

Česká republika - Státní pozemkový úřad
IČO: 013 12 774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 - Žižkov
(dále jen „převodce“)

a

Dr. Karel Červený, MBA
narozený dne 22. 4. 1964
bytem Dominínská 624/32, 154 00 Praha 5 - Slivenec
(dále jen „nabyvatel“)

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Bělohávková.

uzavírají tuto smlouvu o převodu pozemků podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku:

1. Česká republika - Státní pozemkový úřad má jako převodce v příslušnosti hospodaření pozemek parc. č. 1301/1 v k. ú. Černá v Pošumaví, obec Černá v Pošumaví, zapsaný u Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrálního pracoviště v Českém Krumlově.
2. Převodce tímto převádí do vlastnictví nabyvatele nemovitou věc uvedenou v čl. 1. této smlouvy, včetně všech jejích součástí a příslušenství, nabyvatel předmětnou nemovitou věc, včetně všech jejích součástí a příslušenství, přijímá do svého vlastnictví.

Hodnota nemovité věci uvedené v čl. 1. této smlouvy je stanovena na základě znaleckého posudku opatřeného doložkou dle ust. § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu.

3. Vlastnické právo k převáděné nemovité věci, včetně všech jejích součástí a příslušenství, přechází na nabyvatele vkladem do příslušného katastru nemovitostí.

Převodce:

Česká republika - Státní pozemkový úřad

Nabyvatel:

Dr. Karel Červený, MBA

- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci plnou náhradu nákladů řízení v částce 94 842,50 Kč, a to k rukám zástupce žalobce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

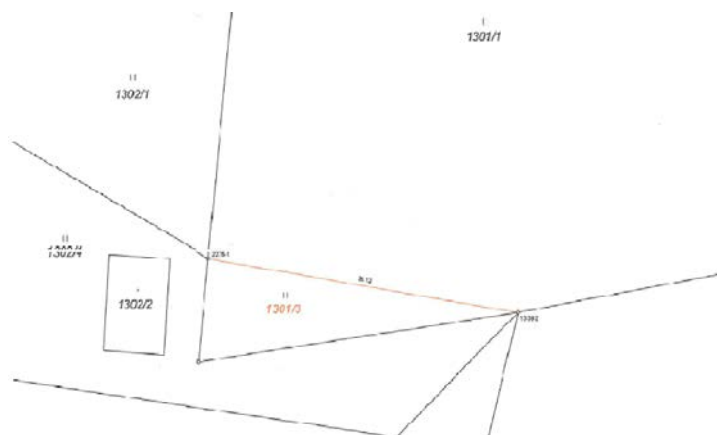
1. Žalobce se po změnách a částečném zpětvzetí žaloby domáhal nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s ním smlouvu uvedenou shora ve výroku II. rozsudku. Svou žalobu odůvodnil tím, že je dědicem a synem po zemřelé oprávněné osobě podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen: „zákon o půdě“), panu Janu Červeném, který byl držitelem restitučních nároků za nevydaný nemovitý majetek v katastrálním území Velká Chuchle, obec Praha. Pan Jan Červený byl evidován žalovanou jakožto oprávněná osoba podle zákona o půdě, jelikož nabyt v rámci vypořádání dědictví do svého výhradního vlastnictví restituční nároky na nemovitý majetek v katastrálním území Velká Chuchle, obec Praha, po zemřelé paní Anně Wildmannové, která byla také oprávněnou osobou podle ustanovení § 4 zákona o půdě evidovanou žalovanou. Žalobce odvozuje svoje restituční nároky zejména z rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha čj. PÚ 113/91/7 ze dne 25. 3. 2005. Hodnota restitučních nároků žalobce činila celkem 7 986 000 Kč. Aktuálně bylo o restitučních nárocích žalobce soudy rozhodnuto pravomocně již v takovém rozsahu, že zbývá restituční nárok v rozsahu 1 720 962,61 Kč, při započítání nepravomocně vydaných pozemků pak výše nevyčerpaného restitučního nároku žalobce činí minimálně částku 438 000 Kč. Žalobce nikdy žádné náhradní pozemky v rámci veřejných nabídek žalovaného nezískal, ačkoliv se opakovaně těchto veřejných nabídek zúčastňoval. Správnost ocenění nevydaných pozemků žalobce i okolnost, že postup žalovaného vůči žalobci byl liknavý a svévolný byl již judikován v mnoha soudních řízeních, včetně rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 4. 2019, č. j. 28 Cdo 595/2019 - 757. Věci žalobce o uložení povinnosti žalované uzavřít s ním smlouvu o bezúplatném převodu pozemků s poukazem na § 11a zákona o půdě byly totiž již v minulosti projednávány ve více případech soudy, a to jak soudy prvního stupně, tak soudy odvolacími, a rovněž tedy i soudem dovolacím. Soudy v těchto věcech přijaly jednotně závěr, že v případě žalobce postup žalované prvky liknavosti či svévole ve smyslu judikatury Ústavního soudu ČR i Nejvyššího soudu ČR obsahoval, a žalobce proto má právo domáhat se po žalované, aby s ním uzavřela smlouvu o bezúplatném převodu „náhradního“ pozemku mimo systém veřejné nabídky podle § 11a zákona o půdě. Žalobce pak jako náhradní pozemek (po změnách žaloby a po jejím částečném zpětvzetí) označil pozemek parc.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Bělohávková.

č. 1301/1 v k. ú. Černá v Pošumaví (dále i jen: „předmětný pozemek“). Tento náhradní předmětný pozemek žalovaného je zjevně zemědělský, a tudíž vhodný k převodu do vlastnictví žalobce. Jedná se o trvalý travní porost (louky), součást zemědělského půdního fondu. Žalobcem rovněž nebyly zjištěny žádné zákonné důvody bránící tomu, aby tento zemědělský pozemek byl převeden do jeho vlastnictví. U předmětného pozemku pak není ani evidováno žádné omezení a je s ním rovněž zemědělsky hospodařeno.

2. Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že je na místě žalobu zamítnout, přičemž své vyjádření odůvodnila zejména následovně. V katastru nemovitostí je druh předmětného pozemku veden jako trvalý travní porost. Předmětný pozemek je na žalobce nepřevoditelný, neboť k němu byla uplatněna žádost spoluvlastníků stavby o převod pozemku podle ustanovení § 10 odst. 3 písm. a), b), odst. 4 a odst. 5 zákona č. 503/2012 Sb. o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen: „zákon o SPÚ“) ze dne 23. 5. 2022. Žadatelé Ing. Zdeněk Nacházel a paní Evženie Nacházelová jsou vlastníky sousedního pozemku, jehož součástí je stavba parc. č. 1302/2 v k. ú. Černá v Pošumaví. Z žádosti vyplývá, že označený náhradní pozemek funkčně souvisí se sousedním pozemkem parc. č. 1302/2, což tvoří překážku vydatelnosti pozemku dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Předmětný pozemek by měl být tedy vyloučen z převodu. Podle ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu přitom může být překážkou vydání pozemků podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě právě též funkční souvislost pozemků se stavbou, tedy skutečnost, že pozemky tvoří s objekty výstavby jeden funkční celek. Pod takovým pozemkem je nutno rozumět jednak stavební pozemek, popřípadě též pozemek zastavěný stavbou, a dále přilehlé pozemky, jež tvoří se zastavěnými pozemky souvislý celek bez přerušení. Dále je třeba uvést, že žalobce se se domáhá uspokojení svého restitučního nároku souběžně v celé řadě soudních řízeních, kdy v těchto řízeních opakovaně bere žalobu částečně zpět a podává návrh na změnu žaloby, když zjistí, že označené pozemky jsou nepřevoditelné. Žalovaná tak musí v každém jednotlivém řízení opakovaně provést lustraci označených náhradních pozemků. Takovýto postup je v těchto sporech téměř pravidlem. Žalovaná má za to, že žalobce zneužívá toho, že v případě, kdy jsou navržené pozemky nepřevoditelné, musí být soudem vyzván ke změně žaloby, kdy si následně může vybrat pozemky další. Takový postup žalobce nemůže být soudy aprobován, neboť je zcela v rozporu se zásadou spravedlnosti a hospodárnosti v soudním řízení. Žalobce pak v minulosti i v jiném řízení vzal žalobu částečně zpět, i když tak nemusel učinit, a sám tím zabránil, aby byl jeho restituční nárok vypořádán, či alespoň vypořádán z větší části, než tomu tak doposud je.
3. Ze shodných tvrzení účastníků soud zjistil, že žalobce je oprávněnou osobou podle zákona o půdě, konkrétně tedy, že je dědicem a synem po zemřelé oprávněné osobě podle zákona o půdě, panu Janu Červeném, který byl držitelem restitučních nároků za nevydaný nemovitý majetek v katastrálním území Velká Chuchle, obec Praha. Pan Jan Červený byl evidován žalovanou jakožto oprávněná osoba podle zákona o půdě, jelikož nabyt v rámci vypořádání dědictví do svého výhradního vlastnictví restituční nároky na nemovitý majetek v katastrálním území Velká Chuchle, obec Praha, po zemřelé paní Anně Wildmannové, která byla také oprávněnou osobou podle zákona o půdě evidovanou žalovanou.
4. Ze shodných tvrzení účastníků soud dále zjistil, že dne 25. 3. 2005. bylo vydáno rozhodnutí Pozemkového úřadu č. j. PÚ 113/91/7.
5. Z rozhodnutí soud zjistil, že dne 25. 3. 2005 bylo Ministerstvem zemědělství, pozemkovým úřadem Praha, rozhodnuto, že oprávněná paní Anna Wildmannová není vlastnící nemovitých věcí specifikovaných v tomto rozhodnutí, přičemž tedy tyto nemovité věci nelze vydat a oprávněné

6. Ze shodných tvrzení účastníků bylo dále soudem zjištěno, že původní výše restitučního nároku žalobce byla ve výši 7 986 000 Kč.
7. Ze shodných tvrzení účastníků soud dále zjistil, že výše dosud pravomocně nevyčerpaného restitučního nároku žalobce v současné době činí minimálně částku 1 720 962,61 Kč.
8. Ze shodných tvrzení účastníků bylo dále soudem zjištěno, že při započítání nepravomocně vydaných pozemků pak výše nevyčerpaného restitučního nároku žalobce činí minimálně částku 438 000 Kč.
9. Ze shodných tvrzení účastníků bylo dále soudem zjištěno, že ohledně předmětného pozemku je uplatněna žádost spoluvlastníků stavby o převod pozemku podle ustanovení § 10 odst. 3 písm. a), b), odst. 4 a odst. 5 zákona o SPÚ ze dne 23. 5. 2022, přičemž žadatelé Ing. Zdeněk Nacházel a paní Evženie Nacházelová jsou vlastníky sousedního pozemku, jehož součástí je stavba parc. č. 1302/2 v k. ú. Černá v Pošumaví.
10. Ze shodných tvrzení účastníků bylo dále soudem zjištěno, že na části předmětného pozemku, v geometrickém plánu označené jako parc. č. 1301/3, mají vlastníci pozemků parc. č. 1302/2 a 1302/4 část své zahrady, přičemž ona část a její okolí vypadá následovně:

- Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Bělohávková.

16. Ze shodných tvrzení účastníků soud dále zjistil, že předmětný pozemek je zemědělsky obhospodařován a že jsou ohledně něj pobírány zemědělské dotace.
17. Ze shodných tvrzení účastníků soud zjistil, že u předmětného pozemku nejsou v kolonce omezení vlastnického práva evidovaná žádná omezení.
18. Ze shodných tvrzení účastníků soud dále zjistil, že v posledních několika letech se žalobce již neúčastnil veřejných nabídek náhradních pozemků.
19. Ze shodných tvrzení účastníků bylo dále soudem zjištěno, že soudy České republiky ve sporech, kde byl stejný okruh účastníků, tedy stejný žalobce a stejná žalovaná, minimálně ve 20 případech již pravomocně rozhodly, že se nahrazuje projev vůle žalované k vydání náhradního pozemku, přičemž vycházely z toho, že žalovaná postupovala při vydání náhradních pozemků liknavě.
20. Ze shodných tvrzení účastníků soud dále zjistil, že dne 28. 11. 2024 Městský soud v Praze potvrdil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ve věci sp. zn. 61 C 28/2019, kterým byl také vydán náhradní pozemek, přičemž i zde bylo vycházeno z toho, že žalovaná postupovala liknavě. Rozhodnutí odvolacího soudu již bylo vyhlášeno, jelikož však zatím nebylo doručeno, není v právní moci.
21. Ze žádosti otce žalobce o převod náhradních pozemků bylo soudem zjištěno, že v této žádosti ze dne 23. 9. 1998, doručené dne 24. 9. 1998, pan Jan Červený (tedy otec žalobce) vyzval pozemkový fond České republiky k vydání náhradního pozemku v katastrálním území Velká Chuchle dle zákona o půdě, přičemž uvedl, že uplatňuje nárok na 1245 m².
22. Ze žádosti soud zjistil, že v této žádosti z 2. 10. 2017 žalobce požádal o převod zemědělského pozemku podle zákona o půdě, jehož cena činila dle žalobce maximálně 613 047,68 Kč.
23. Z odmítnutí žádosti bylo soudem zjištěno že připsím ze dne 7. 11. 2017 Státní pozemkový úřad sdělil žalobci, že zamítá jeho žádost ze dne 2. 10. 2017, jelikož byl žádosti požadován pozemek ve vyšší celkové ceně, než kolik činí evidované zůstatky restitučních nároků. Z doručení soud zjistil že tento přepis byl tehdejšímu zástupci žalobce doručen dne 7. 11. 2017.
24. Ze žádosti soud zjistil, že v této žádosti z 12. 12. 2017 žalobce požádal o převod zemědělského pozemku podle zákona o půdě, jehož cena činila dle žalobce maximálně 422 941,86 Kč.
25. Ze žádosti soud zjistil, že v této žádosti z 5. 2. 2018 žalobce požádal o převod zemědělského pozemku podle zákona o půdě, přičemž v žádosti mimo jiné žalobce uvádí že nemůže souhlasit s oceněním jeho restitučního nároku zpracovaným Státním pozemkovým úřadem.
26. Ze shodných tvrzení účastníků soud dále zjistil, že v roce 2017 byl mezi účastníky ještě spor o výši restitučního nároku žalobce.
27. Z nabídky žalovaného ze dne 24. 5. 2024 soud zjistil, že v této nabídce byly nabízeny pozemky o výměře mezi 6 m² a 354 m², v ceně mezi 528 Kč až 77 346,01 Kč, přičemž však až na 3 pozemky jde o pozemky v ceně v řádech jednotek tisíců, což se týká všech 4 pozemků uvedených v nabídce které se nacházejí v katastrálním území Dubeč. Z této nabídky pak soud dále zjistil, že v katastrálním území Štěrboholy byl nabízen je 1 pozemek o výměře 9 m² a ceně 2 025 Kč, dále byly nabízeny 3 pozemky v katastrálním území Nebošice a jeden v katastrálním území Vysočany.
28. Ze shodných tvrzení účastníků soud dále zjistil, že žalobce se této nabídky nezúčastnil.
29. Z informací o náhradních pozemcích v k. ú. Dubeč bylo soudem zjištěno, že jeden z nabízených pozemků v katastrálním území Dubeč má rozlohu 6 m², druhý rozlohu 45 m² a třetí sice rozlohu 85 m², avšak jde o extrémně úzký i když dlouhý pozemek.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Bělohávková.

30. Z informací o pozemcích žalovaného v Praze na LV č. 10002 bylo soudem zjištěno že v katastrálním území Štěrboholy vlastní Česká republika 8 pozemků, s kterými hospodaří Státní pozemkový úřad, v katastrálním území Nebušice pak 39 takovýchto pozemků, v katastrální území Dubeč pak 15 takovýchto pozemků a v katastrálním území Vysočany pak cca 45 takovýchto pozemků.
31. Z protokolu z vyhodnocení výzvy soud zjistil, že ohledně pozemků v katastrálním území Písnice proběhla soutěž o nejvyšší nabídku, přičemž se účastnilo se 17 účastníků s tím, že nejnižší nabídl částku 1 008 Kč a nejvyšší částku přesahující 110 000 Kč.
32. Z informace o parcele bylo soudem zjištěno, že Česká republika vlastní v katastrálním území Řepy pozemek parc. č. 1502/166.
33. Z realitní nabídky soud zjistil, že soud zjistil že Česká republika tento pozemek nabízí ke koupi za částku 16 800 000 Kč.
34. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 soud zjistil, že soud zjistil, že České republice bylo předběžným opatřením zakázáno nakládat s pozemkem 1502/166 v katastrálním území Řepy s výjimkou převodu vlastnického práva na žalobce, přičemž bylo toto rozhodnutí odůvodněno tím, že tento soud měl spolu se žalobcem důvodně za to, že nenařízení předběžného opatření může podstatně zhoršit práva žalobce, neboť je reálné, že žalobou v předmětném řízení dotčený pozemek bude v průběhu soudního řízení převeden na třetí subjekt, tak jak činil žalovaný 1), tedy Česká republika - Státní pozemkový úřad u obdobných pozemků.
35. Z usnesení Městského soudu v Praze soud zjistil, že usnesení uvedené v předchozím odstavci bylo rozhodnutím odvolacího soudu změněno tak, že návrh na nařízení předběžného opatření byl zamítnut.
36. Ze shodných tvrzení účastníků soud zjistil, že v těchto dvou předmětných rozhodnutích žalobce vystupoval jako žalobce.
37. Z nálezu Ústavního soudu soud zjistil, že v tomto nálezu Ústavní soud mimo jiné konstatuje, že namísto toho, aby Státní pozemkový úřad vůči stěžovatelům usiloval o zmírnění důsledků vlastních pochybení, úsilí stěžovatelek opět zmařil převodem nárokováných pozemků na jiný subjekt. Státní pozemkový úřad tak učinil na základě smlouvy o bezúplatném převodu, a to bezprostředně poté co okresní soud žalobě první stěžovatelky vyhověl. Paradoxně tentýž Státní pozemkový úřad přitom ve vyjádření Okresnímu soudu prohlašoval, že má jednoznačně za to, že zde je veřejný zájem na tom, aby vlastnictví státu k daným pozemkům zůstalo zachováno. Zatímco tedy převodu pozemků do vlastnictví první stěžovatelky Státní pozemkový úřad bránil, tytéž pozemky současně nabízel formou veřejné nabídky jiným zájemcům.
38. Ze shodných tvrzení účastníků bylo dále soudem zjištěno, že v řízení vedeném u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 18 C 156/2021 byly dosud nepravomocně vydány pozemky v hodnotě 1 193 181,35 Kč, v řízení vedeném u Okresního soudu ve Vsetíně pod sp. zn. 9 C 6/2022 pak pozemky v celkové hodnotě 57 177,97 Kč, v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 61 C 28/2019 pozemky v celkové hodnotě 20 401,35 Kč a v řízení vedeném u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp. zn. 4 C 37/2022 pozemky v hodnotě 1 396 808,50 Kč.
39. Ze shodných tvrzení účastníků soud dále zjistil, že v řízení vedeném u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí pod sp. zn. 6 C 218/2020 vzal žalobce svůj žalobní návrh ohledně pozemku v hodnotě 920 429 Kč zpět poté, co mu již byl tento pozemek nepravomocně přiznán rozsudkem ze dne 30. 11. 2021 a že v řízení vedeném u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 15 C 145/2021, kde bylo soudem prvního stupně rozsudkem ze dne 12. 5. 2022, č. j. 15 C 145/2021 - 125 vyhověno žalobě žalobce ohledně pozemků v hodnotě 2 308 088,22 Kč, vzal žalobce v průběhu odvolacího

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Bělohávková.

řízení částečně žalobu zpět, když tedy následně odvolací soud rozhodl rozsudkem ze dne 12. 12. 2023 č. j. 64 Co 212/2021 - 272 tak, že došlo k pravomocnému nahrazení projevu vůle žalované pouze ohledně pozemků v hodnotě 339 300,58 Kč, přičemž byla náhrada nákladů řízení přiznána s ohledem na poměrný úspěch straně žalované.

40. Ze shodných tvrzení účastníků soud zjistil, že Okresním soudem v Jindřichově Hradci, a to rozsudkem ze dne 9. 9. 2024, byly žalobci přiznány nepravomocně pozemky v hodnotě 1 396 808,50 Kč, přičemž žalobce zde vzal dne 18. 10. 2024 podanou žalobu částečně zpět.
41. Soud zamítl návrh žalobce na doplnění dokazování žádostí obce, jelikož jeho provedení nebylo potřebné pro to, aby soud mohl věc rozhodnout. Soud pak zamítl návrhy na doplnění dokazování všemi těmi listinnými důkazy, na jejichž provedení účastníci následně netrvali, a to právě z důvodu, že je účastníci již nechtěli provádět, jelikož se zejména týkaly nesporných skutečností či se netýkaly vůbec předmětného pozemku.
42. Na základě výše uvedeného soud dospěl k následujícím závěrům o skutkovém stavu, které na tomto místě uvádí v částech nejdůležitějších pro právní posouzení věci a rozhodnutí soudu, přičemž ve zbytku odkazuje na shora podrobně rozvedená zjištění.
43. Dne 25. 3. 2005 bylo Ministerstvem zemědělství, pozemkovým úřadem Praha, rozhodnuto rozhodnutím č. j. PÚ 113/91/7, že oprávněná paní Anna Wildmannová není vlastnící nemovitých věcí specifikovaných v tomto rozhodnutí, přičemž tedy tyto nemovité věci nelze vydat a oprávněné osobě přísluší náhrada podle § 11 odst. 2 a § 17 zákona o půdě, popřípadě náhrada podle § 16 zákona o půdě. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 4. 2005. Žalobce je oprávněnou osobou podle zákona o půdě, je dědicem a synem po zemřelé oprávněné osobě podle zákona o půdě, panu Janu Červeném, který byl držitelem restitučních nároků za nevydaný nemovitý majetek v katastrálním území Velká Chuchle, obec Praha. Pan Jan Červený byl evidován žalovanou jakožto oprávněná osoba podle zákona o půdě, jelikož nabyt v rámci vypořádání dědictví do svého výhradního vlastnictví restituční nároky na nemovitý majetek v katastrálním území Velká Chuchle, obec Praha, po zemřelé paní Anně Wildmannové, která byla tedy také oprávněnou osobou podle zákona o půdě evidovanou žalovanou. Původní výše restitučního nároku žalobce byla ve výši 7 986 000 Kč. Výše dosud pravomocně nevyčerpaného restitučního nároku žalobce v současné době činí minimálně částku 1 720 962,61 Kč. Při započítání nepravomocně vydaných pozemků pak výše nevyčerpaného restitučního nároku žalobce činí minimálně částku 438 000 Kč.
44. Předmětný pozemek je ve vlastnictví žalované, přičemž příslušným k hospodaření s ním je Státní pozemkový úřad. Cena předmětného pozemku k datu 24. 6. 1991 činí 311 412,94 Kč. Ohledně předmětného pozemku je uplatněna žádost spoluvlastníků stavby o převod pozemku podle ustanovení § 10 odst. 3 písm. a), b), odst. 4 a odst. 5 zákona o SPÚ ze dne 23. 5. 2022, přičemž žadatelé Ing. Zdeněk Nacházal a paní Evženie Nacházalová jsou vlastníky sousedního pozemku, jehož součástí je stavba parc. č. 1302/2 v k. ú. Černá v Pošumaví. Na části předmětného pozemku, v geometrickém plánu označené jako parc. č. 1301/3, mají vlastníci pozemků parc. č. 1302/2 a 1302/4 část své zahrady, přičemž ona část a její okolí vypadá tak, jak je zobrazeno v odst. 10 rozsudku. Ve zbývajících částech je předmětný pozemek tvořen loukou neboli pastvinou, kterou užívá a zemědělsky obhospodaruje FARMA MILNÁ, s.r.o. V řízení nebylo žalovanou (kterou v tomto tížilo břemeno tvrzení a důkazů) ani tvrzeno, a ani prokázáno, co se konkrétně nachází na oné části pozemku parc. č. 1301/1, o kterou mají zažádáno sousedé a která je označena v geometrickém plánu označené jako parc. č. 1301/3. Soud přitom žalovanou důkladně poučil, že je třeba, aby zcela konkrétně doplnila svá skutková tvrzení ohledně toho, co se na oné části předmětného pozemku nachází, a aby označila všechny důkazy k prokázání těchto svých takto doplněných tvrzení, přičemž ji i poučil, že v případě nevyhovění této výzvě soud nebude moci

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Bělohávková.

mít za to, že se na předmětné části předmětného pozemku cokoliv nachází (nad rámec oné zahrady).

45. Soudy České republiky ve sporech, kde byl stejný okruh účastníků, tedy stejný žalobce a stejná žalovaná, minimálně ve 20 případech již pravomocně rozhodly, že se nahrazuje projev vůle žalované k vydání náhradního pozemku, přičemž vycházely z toho, že žalovaná postupovala při vydání náhradních pozemků liknavě. V žádosti ze dne 23. 9. 1998, doručené dne 24. 9. 1998, pan Jan Červený (tedy otec žalobce) vyzval pozemkový fond České republiky k vydání náhradního pozemku v katastrálním území Velká Chuchle podle zákona o půdě, přičemž uvedl, že uplatňuje nárok na 1245 m². V žádosti z 2. 10. 2017 žalobce požádal o převod zemědělského pozemku podle zákona o půdě, jehož cena činila dle žalobce maximálně 613 047,68 Kč. Přípisem ze dne 7. 11. 2017 Státní pozemkový úřad sdělil žalobci, že zamítá jeho žádost ze dne 2. 10. 2017, jelikož byl žádosti požadován pozemek ve vyšší celkové ceně, než kolik činí evidované zůstatky restitučních nároků. V roce 2017 byl mezi účastníky ještě spor o výši restitučního nároku žalobce. V posledních několika letech se žalobce již neúčastnil veřejných nabídek náhradních pozemků.
46. V nabídce z 24. 5. 2024 byl (mimo jiné) nabízen 1 pozemek v katastrálním území Štěrboholy, a to o výměře 9 m² a ceně 2 025 Kč, dále byly nabízeny 3 pozemky v katastrálním území Nebušice, jeden v katastrálním území Vysočany a čtyři v katastrálním území Dubeč, přičemž všechny tyto čtyři pozemky měly cenu v řádech jednotek tisíců, jeden z těchto nabízených pozemků v katastrálním území Dubeč má rozlohu 6 m², druhý rozlohu 45 m² a třetí sice rozlohu 85 m², avšak jde o extrémně úzký i když dlouhý pozemek. Žalobce se této nabídce nezúčastnil. V katastrálním území Štěrboholy vlastní Česká republika 8 pozemků, s kterými hospodaří Státní pozemkový úřad, v katastrálním území Nebušice pak 39 takovýchto pozemků, v katastrálním území Dubeč pak 15 takovýchto pozemků a v katastrálním území Vysočany pak cca 45 takovýchto pozemků. Česká republika vlastní v katastrálním území Řepy pozemek parc. č. 1502/166. Česká republika tento pozemek nabízí ke koupi za částku 16 800 000 Kč.
47. V řízení vedeném u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí pod sp. zn. 6 C 218/2020 vzal žalobce svůj žalobní návrh ohledně pozemku v hodnotě 920 429 Kč zpět poté, co mu již byl tento pozemek nepravomocně přiznán rozsudkem ze dne 30. 11. 2021, obdobně v řízení vedeném u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 15 C 145/2021, kde bylo tímto soudem vyhověno žalobě ohledně pozemků v hodnotě 2 308 088,22 Kč, vzal žalobce v průběhu odvolacího řízení částečně žalobu zpět, když tedy následně v rámci odvolacího řízení rozhodl odvolací soud rozsudkem ze dne 12. 12. 2023, č. j. 64 Co 212/2021 - 272 tak, že došlo k pravomocnému nahrazení projevu vůle žalované pouze ohledně pozemků v hodnotě 339 390,58 Kč, přičemž byla náhrada nákladů řízení přiznána s ohledem na poměrný úspěch straně žalované. Obdobně žalobce poté, co mu byly Okresním soudem v Jindřichově Hradci přiznány nepravomocně pozemky v hodnotě 1 396 808,50 Kč, vzal dne 18. 10. 2024 podanou žalobu částečně zpět.
48. Podle § 4 odst. 1 zákona o půdě oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské Federativní Republiky, jehož půda, budovy a stavby, patřící k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1.
49. Podle § 4 odst. 4 zákona o půdě v případě, že zemřela oprávněná osoba, která uplatnila nárok na vydání majetku před vydáním rozhodnutí podle § 9, přechází nárok na dědice.
50. Podle § 6 odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám budou vydány nemovitosti, které přešly na stát nebo na jinou právnickou osobu v důsledku

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Bělohávková.

- a) výroku o propadnutí majetku, propadnutí věci nebo zabrání věci v trestním řízení, případně v trestním řízení správním podle dřívějších předpisů, jestliže výrok byl zrušen podle zvláštních předpisů,
 - b) odnětí bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, nebo podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě,
 - c) postupu podle § 453a občanského zákoníku nebo podle § 287a zákona č. 87/1950 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění zákona č. 67/1952 Sb.,
 - d) odnětí bez náhrady postupem podle zákona SNR č. 81/1949 Sb. SNR, o úpravě právních poměrů pastvinářského majetku bývalých urbáriátníků, komposesorátů a podobných útvarů,
 - e) odnětí bez náhrady postupem podle zákona SNR č. 2/1958 Sb. SNR, o úpravě poměrů a obhospodařování společně užívaných lesů bývalých urbáriátníků, komposesorátů a podobných útvarů,
 - f) prohlášení a smlouvy o postoupení pohledávek pro případ vystěhování (tzv. renunciační prohlášení),
 - g) toho, že občan zdržující se v cizině nemovitost zanechal na území republiky nebo jehož majetek přešel na stát podle zákona č. 183/1950 Sb., o majetku zanechaném na území Československé republiky osobami, které optovaly pro Svaz sovětských socialistických republik a přesídlily na jeho území,
 - h) smlouvy o darování nemovitostí uzavřené dárce v tísní,
 - i) dražebního řízení provedeného na úhradu pohledávek státu,
 - j) soudního rozhodnutí, kterým byla prohlášena za neplatnou smlouva o převodu majetku, kterou občan před odchodem do ciziny převedl věc na jiného, bylo-li důvodem neplatnosti opuštění republiky, popřípadě uznání takovéto smlouvy účastníky za neplatnou; v takovém případě je oprávněnou osobou nabyvatel podle uvedené smlouvy, a to i pokud tato smlouva nenabyla účinnosti,
 - k) kupní smlouvy uzavřené v tísní za nápadně nevýhodných podmínek,
 - l) odmítnutí dědictví v dědickém řízení učiněného v tísní,
 - m) vyvlastnění za náhradu, pokud nemovitost existuje a trvale neslouží účelu, pro který byla vyvlastněna,
 - n) vyvlastnění bez vyplacení náhrady,
 - o) znárodnění nebo zestátnění vykonaného v rozporu s tehdy platnými zákonnými předpisy nebo bez vyplacení náhrady,
 - p) převzetí nemovitostí bez právního důvodu,
 - r) politické perzekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody,
 - s) odevzdání do vlastnictví družstva podle zvláštních předpisů,
 - t) přikázání do užívání právnické osoby na základě zákona č. 55/1947 Sb., o pomoci rolníkům při uskutečňování zemědělského výrobního plánu, nebo vládního nařízení č. 50/1955 Sb., o některých opatřeních k zajištění zemědělské výroby,
 - u) převodu společně užívaných singulárních lesů a lesních družstev na území České republiky, pokud členy družstva byly výlučně fyzické osoby.
51. Podle § 6 odst. 2 zákona o půdě se obdobně postupuje i v případech, kdy fyzickým osobám vznikl nárok na vynětí zemědělského majetku z konfiskace podle zvláštních předpisů. Za osoby, kterým vznikl nárok na vynětí zemědělského majetku z konfiskace podle zvláštních předpisů, je třeba považovat pro účely tohoto zákona i státní občany České a Slovenské Federativní Republiky, kterým byl konfiskován zemědělský majetek a nebyly odsouzeny podle zvláštních předpisů. Pokud tento majetek byl už před rozhodným obdobím přidělen v rámci předpisů o pozemkových reformách, řeší se nárok oprávněných osob podle § 12.
52. Podle § 11 odst. 1 zákona o půdě pozemky nebo jejich části nelze vydat v případě, že

- a) k pozemku bylo zřízeno právo osobního užívání, s výjimkou případů, kdy bylo toto právo zřízeno za okolností uvedených v § 8,
- b) na pozemku bylo po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zřízeno veřejné nebo neveřejné pohřebiště,
- c) pozemek byl po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastavěn; pozemek lze vydat, nebrání-li stavba zemědělskému nebo lesnímu využití pozemku, nebo jedná-li se o stavbu movitou, nebo dočasnou, nebo jednoduchou, nebo drobnou a nebo stavbu umístěnou pod povrchem země. Za zastavěnou část pozemku se považuje část, na níž stojí stavba, která byla zahájena před 24. červnem 1991, a část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k provozu stavby. Zahájením stavby se rozumí datum skutečného zahájení stavby, zapsané do stavebního deníku a oznámené stavebnímu úřadu, pokud byla stavba zahájena do dvou let od vydání stavebního povolení,
- d) na pozemku byla na základě územního rozhodnutí, s výjimkou osad dočasně umístěných, zřízena zahrádková nebo chatová osada 10 nebo se na pozemku nachází zahrádková nebo chatová osada, která byla zřízena před 1. říjnem 1976,
- e) na pozemku, který byl vyňat ze zemědělského půdního fondu, bylo na základě územního rozhodnutí zřízeno tělovýchovné nebo sportovní zařízení nebo se na pozemku nachází tělovýchovné nebo sportovní zařízení, které bylo zřízeno před 1. říjnem 1976,
- f) nelze-li provést identifikaci parcel z důvodu nedokončeného přidělového řízení podle dekretu č. 12/1945 Sb., dekretu č. 28/1945 Sb., zákona č. 142/1947 Sb. a zákona č. 46/1948 Sb.

- 53. Podle § 11a odst. 1 zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním nebo převodem práva podle § 13 odst. 8 písm. b), se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby.
- 54. Podle § 14 odst. 1 věta druhá zákona o půdě oprávněné osobě náleží náhrada za pozemek, který se podle tohoto zákona nevydává a za který nebyl poskytnut jiný pozemek.
- 55. Smyslem a účelem restitučních zákonů je snaha alespoň částečně zmírnit následky minulých majetkových křivd, přičemž ke splnění účelu a cíle restitucí je zejména nutné, aby obecné soudy interpretovaly restituční zákony ve vztahu k oprávněným osobám co nejvstřícněji (srov. nález Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2013 sp. zn. IV. ÚS 1088/12).
- 56. Žalobce se přitom může domáhat vydání či převodu konkrétních náhradních pozemků, které si sám vybere, a to i když tyto pozemky neprošly veřejnou nabídkou žalované, tehdy, pokud bude prokázáno, že žalovaná se chovala vůči nároku žalobce liknavě a s libovůlí (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 9. 12. 2009 sp. zn. 31 Cdo 3767/2009). Pro úspěch žaloby na nahrazení projevu vůle je tudíž třeba, aby žalobce byl oprávněnou osobou podle § 11 zákona o půdě, aby ve vztahu k němu byl postup žalované shledán liknavým, aby požadovaný náhradní pozemek byl způsobilý k vydání, a aby cena náhradního pozemku nepřekračovala aktuální hodnotu restitučního nároku žalobce.
- 57. Ze shora uvedeného je zřejmé, že v projednávané věci mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce je oprávněnou osobou podle shora citovaných ustanovení zákona o půdě a rovněž ani o tom, že žalobce má nárok na náhradní pozemky za pozemky podle zákona o půdě nevydané. Rovněž tak nebylo sporu ani o původní, ani o současné výši restitučního nároku, a ani o tom, že současná výše restitučního nároku přesahuje cenu předmětného pozemku (vše viz odst. 43 a 44 rozsudku). Pro rozhodnutí v předmětné věci bylo tudíž zásadní jednak, zda žalovaná postupovala vůči žalobci při uspokojování jeho restitučního nároku tzv. liknavě, a jednak, zda něco brání,

aby byl nahrazen projev vůle žalované právě ohledně předmětného pozemku, tedy zda je požadovaný předmětný pozemek způsobilý k vydání.

58. K oné tzv. liknavosti je třeba uvést, že podle ustanovení § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), platí, že každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky. V daném případě přitom soudy České republiky již v minulosti v minimálně 20 soudních řízeních, ve kterých vystupoval stejný žalobce a stejná žalovaná, shledaly, že žalovaná postupovala při vydání náhradních pozemků liknavě (viz odst. 45 rozsudku). Soud proto i s ohledem na shora citované ustanovení § 13 o. z. v projednávané věci rovněž uzavřel, že žalovaná postupovala při vydání náhradních pozemků žalobci liknavě s tím, že ostatně ani žádný z účastníků v řízení netvrdil jakékoliv skutkové okolnosti, pro které by předmětná věc byla odlišná od oněch shora uvedených řízení.
59. Kromě právě uvedeného je k tomu třeba dodat, že ze shora uvedeného skutkového stavu (viz zejména odst. 43 rozsudku) vyplývá, že ani cca 19 let od právní moci shora v odst. 43 rozsudku uvedeného rozhodnutí nebyl dosud zcela vypořádán restituční nárok žalobce, přičemž již tato skutečnost je silnou indicií pro to, že žalovaná postupovala ve vztahu k žalobci skutečně liknavě. Ze skutkového stavu pak vyplývá i to, že se žalobce (či jeho právní předchůdce) vydání náhradních pozemků v minulosti po dlouhou dobu aktivně domáhal (viz zejména odst. 45 rozsudku), což rovněž svědčí ve prospěch shora uvedeného závěru. Skutečnost, že žalobce v poslední době přihlašování do veřejných nabídek, v uvozovkách řečeno, již vzdal (viz odst. 45 rozsudku), pak na závěru o liknavosti žalované v projednávané věci ničeho nezměnila, jelikož z pohledu soudu není na místě vyžadovat, aby jakákoliv oprávněná osoba vytrvale (přes dlouhodobý neúspěch takového jejího postupu) stále činila úkony, které ve výsledku k vyčerpání jejího restitučního nároku nevedou. K tomu lze i dodat, že v řízení bylo i prokázáno, že v nabídkách bývají nabízeny často zcela vyhovující pozemky, a to přestože žalovaná disponuje pozemky smysluplnějšími (viz odst. 46 rozsudku). Na závěru soudu o liknavosti žalované při uspokojování restitučního nároku žalobce pak ničeho nezměnil ani postup žalobce, který v některých jiných případech vzal žalobu na nahrazení projevu vůle žalované zpět, a to i již po vydání rozsudku soudu prvního stupně (viz odst. 47 rozsudku). I kdyby tak totiž žalobce činil z toho důvodu, aby získal v souvislosti se svým restitučním nárokem co nejsmysluplnější pozemek, nevidí na tom soud nic špatného či nemorálního, jelikož takovýto zájem žalobce na získání co nejsmysluplnějšího pozemku je naopak z pohledu soudu naprosto legitimním, protože celé řízení a veškeré ono vydávání náhradních pozemků má sloužit primárně právě k maximálnímu možnému odčinění škod způsobených komunistickým režimem. Ze všech právě uvedených důvodů tedy soud uzavřel, že žalovaná postupovala ve vztahu k žalobci tzv. liknavě.
60. K vhodnosti vydání předmětného pozemku je pak třeba uvést, že soud v projednávané věci neshledal důvodu, proč by předmětný pozemek žalobci vydán být nemohl. Jedinou námitkou žalované byla ono tvrzené propojení části předmětného pozemku s pozemkem sousedním. V předmětné věci však soud mohl vyjít pouze ze skutkového zjištění, že se na oné shora uvedené části předmětného pozemku (viz odst. 44 rozsudku) nachází zahrada (jelikož to bylo mezi účastníky nesporné). Jak je však již podrobně rozebráno výše (viz opět odst. 44 rozsudku) v řízení nebylo žalovanou (kterou v tomto tížilo břemeno tvrzení a důkazní) ani tvrzeno, a ani prokázáno, co konkrétně se na oné části předmětného pozemku nachází.
61. Soud tedy v projednávané věci nemohl uzavřít, že by například předmětná část předmětného pozemku byla připlocena k onomu sousednímu pozemku, či že by se na ní nacházely jakékoliv (byť i jen drobné či dočasné) stavby (například i jen skleníky atd.) či terénní úpravy (například i jen

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Bělohávková.

záhony), a proto soud nemohl uzavřít, že by předmětná část předmětného pozemku tvořila s oním pozemkem sousedním jeden funkční celek, jelikož z pouhé skutečnosti, že jde o nespecifikovanou zahradu takovýto závěr nevyplývá. Samotná skutečnost, že vlastníci sousedního pozemku mají o část předmětného pozemku zájem a že žádají, aby jim byl převeden (viz odst. 44 rozsudku) bez oné prokázané funkční spojenosti nemůže požadovanému nahrazení projevu vůle bránit. Není totiž důvodu, aby měla třetí osoba v takovémto konkrétním případě přednost před osobou oprávněnou podle zákona o půdě. K tomu lze spíše pro úplnost ještě uvést, že nic samozřejmě v budoucnu nebrání spoluvlastníkům sousedního pozemku, aby si onu předmětnou část předmětného pozemku od žalobce odkoupili. Soud tedy uzavírá, že dospěl k závěru, že předmětný pozemek způsobilý k vydání je.

62. Ze shora uvedených důvodu tedy soud žalobě ohledně předmětného pozemku ve výroku II. vyhověl.
63. Ve výroku I. pak soud v souladu s ustanovením § 96 odst. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), řízení v části, ve které se žalobce domáhal nahrazení projevu vůle žalované k převodu pozemku parc. č. 1326/1 v k. ú. Černá v Pošumaví, zastavil, jelikož ohledně tohoto pozemku vzal žalobce žalobu zpět, přičemž s tímto zpětvzetím souhlasila i žalovaná.
64. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. a § 146 odst. 2 o. s. ř. tak, že žalobci přiznal právo na plnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. K tomu je třeba uvést, že byť se žalobce podanou žalobou domáhal původně vydání zcela jiného pozemku, a i následně se domáhal vydání ještě jiného souboru pozemků, než jehož součástí byl pozemek předmětný, vzhledem ke zvláštní povaze předmětného řízení lze uzavřít, že byl žalobce skutečně v projednávané věci zcela úspěšný. Zjednodušeně řečeno, předmětem řízení bylo totiž vždy uspokojení žalobce restitučního nároku, ke kterému ve výsledku došlo (k částečnému zastavení řízení ještě viz níže). Řízení o převod náhradního pozemku podle § 11a zákona o půdě je totiž řízením o určitém způsobu vypořádání ve smyslu § 153 odst. 2 o. s. ř., v němž není soud žalobním návrhem, jde-li o určení okruhu převáděných pozemků, vázán, a nárok oprávněné osoby lze uspokojit vícero způsoby. Označí-li žalobce namísto v žalobě požadovaného pozemku, který není vhodný k převodu, jiný (vhodný) pozemek ve vlastnictví žalované a ve správě Státního pozemkového úřadu, nejde o nový nárok; žalobce v takovém řízení tudíž ani nemusí měnit žalobu. Pokud však žalobce v takovém řízení návrh na změnu žaloby podá, soud o ní rozhodne (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 11. 2021, sp. zn. 28 Cdo 3277/2021 a ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4423/2018 či usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 28 Cdo 4048/2016). Ona dvojí změna žaloby tedy v projednávané věci nemůže jít k tíži žalobce ani z hlediska rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, co se týče poměru úspěchů mezi účastníky (avšak z pohledu soudu je spravedlivé uvedené částečně zohlednit při posuzování účelnosti úkonů právní služby, viz níže). Ohledně částečného zpětvzetí ze dne 27. 11. 2024 je pak třeba uvést, že to bylo učiněno pro částečné uspokojení žalobce nároku v jiných soudních řízeních, byť dosud nepravomocné, a soud v něm spatřuje zcela logický postup žalobce (ke kterému jej soud ostatně i vybídl) a i z tohoto pohledu se soud domnívá, že je v tomto případě na místě aplikovat ustanovení § 146 odst. 2 o. s. ř., jelikož i v této části byl původně restituční nárok žalobce po právu.
65. Účelně vynaložené náklady žalobce sestávají jednak z nákladů zastoupení advokátem, které tvoří odměna stanovená podle § 6, § 7 a § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) z tarifní hodnoty ve výši 311 412,94 Kč, představující cenu předmětného pozemku (viz odst. 44 rozsudku), což se soudu s ohledem na shora rozebrané okolnosti věci zdá nejprůběhavější poměrům dané věci (když ostatně z takovéto tarifní hodnoty vycházel žalobce při svém vyúčtování náhrady nákladů řízení a cena pozemku parc. č. 1326/1 v k. ú. Černá v Pošumaví nebyla v předmětném řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Bělohávková.

zjištěna), ve výši 9 580 Kč za každý ze 7 úkonů právní služby vykonané advokátem, a to za převzetí a přípravu zastoupení, za sepsání žaloby (ve které žalobce uváděl i pro řízení ve výsledku relevantní tvrzení ohledně restitučního nároku žalobce a ohledně tvrzené liknavosti žalované), za sepsání podání ze dne 29. 7. 2024, za sepsání vyjádření ze dne 4. 10. 2024, za sepsání vyjádření ze dne 24. 10. 2024, za účast na jednání dne 25. 9. 2024 a za účast na jednání dne 4. 12. 2024 a v poloviční výši 4 790 Kč za 1 úkon představující účast při vyhlášení rozsudku dne 11. 12. 2024. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za jím požadovaný úkon představující účast na jednání dne 28. 6. 2024, jelikož se celé toto jednání týkalo jiného než předmětného pozemku, a z tohoto pohledu nešlo o úkon sloužící k účelnému uplatňování práva (a ostatně by šlo maximálně o úkon v poloviční výši, jelikož při tomto jednání nedošlo k zahájení jednání ve věci samé). Celkem tedy odměna činí částku 71 850 Kč. Dále pak je tvoří paušální náhrada výdajů stanovená § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu v celkové částce 2 400 Kč za výše uvedených celkem 8 úkonů právní služby. Dále pak je tvoří náhrada za DPH vypočtená ze shora uvedených částek ve výši 15 592,50 Kč. Dále pak náklady žalobce sestávají z částky 5 000 Kč za vyhotovený znalecký posudek na cenu předmětného pozemku. Celkem tak náklady žalobce činí částku 94 842,50 Kč. Lhůtu k zaplacení stanovil soud v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř. delší, patnáctidenní, aby měla žalovaná delší časový prostor tuto nemalou částku uhradit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu Praha - západ. Nesplní-li povinná, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí či exekuční návrh.

Praha 11. prosince 2024

Mgr. Jiří Pacovský v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Bělohávková.

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku I. právní moci dne 26.02.2025 a je vykonatelné dne 26.02.2025, ve výroku II. právní moci dne 01.07.2025 a je vykonatelné dne 01.07.2025, ve výroku III. právní moci dne 01.07.2025 výrok II. a III. ve spojení s rozsudkem KS v Praze ze dne 29.5.2025, č.j. 27 Co 76/2025-523 a je vykonatelné dne 17.07.2025. Připojení doložky provedla Martina Bělohávková dne 15.08.2025.